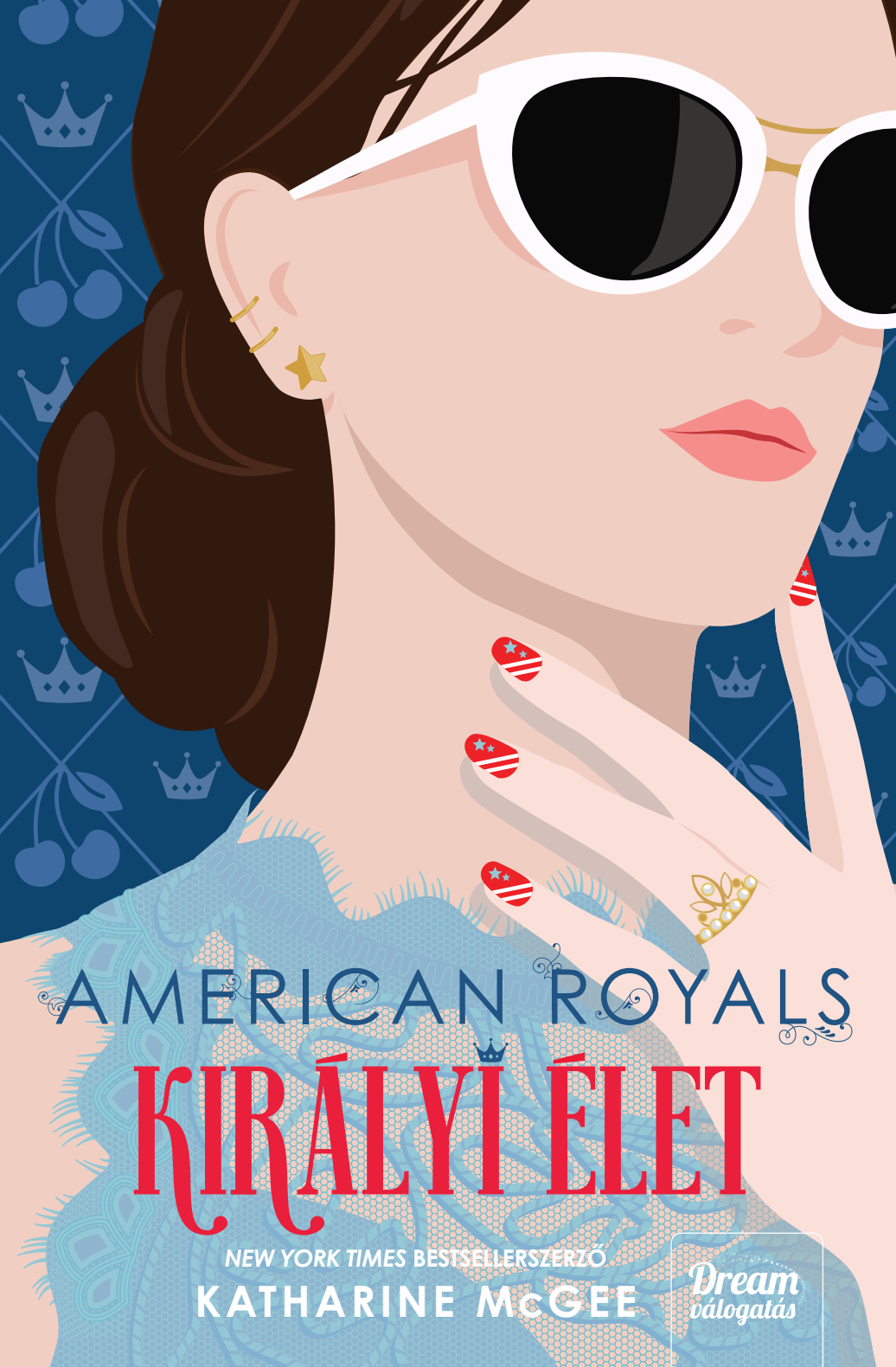

AMERICAN ROYALS

KIRÁLYI ÉLET

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ
KATHARINE MCGEE

Dream
válogatás

KÉT HERCEGNŐ VETÉLKEDÉSE A KORONÁÉRT. KÉT LÁNY VETÉLKEDÉSE A HERCEG SZÍVÉÉRT. EZ AZ AMERIKAI FELSÉGEK TÖRTÉNETE.

Miután Amerika győzelmet aratott a függetlenségi háborúban, a nép felajánlotta George Washington tábornoknak a koronát. Kétszázötven évvel később még mindig a Washington-ház ül a trónon. A dinasztiák többségéhez hasonlóan Washingtonéknál is be van biztosítva az utódlás. Minden gyerek pontosan tudja, mit várnak el tőle. Ők az amerikai fenségek.

Beatrice hercegnő, akire az a sors vár, hogy Amerika első női uralkodója legyen, hirtelen elviselhetetlenül fojtogatónak találja az egész életét kitöltő feladatot. A húga senkit sem érdekel igazán, kivéve, ha éppen felrúg valamilyen szabályt, ezért Samantha hercegnőt sem érdekli semmi, leszámítva... leszámítva a fiút, aki szigorúan tiltott gyümölcs számára. És akkor ott van még Samantha ikertestvére, Jefferson herceg. Ha egy nemzedékkel korábban születik, ő lenne a király, de az új öröklési törvény miatt csupán harmadik a trónöröklés rendjében. Az amerikaiak túlnyomó többsége imádja az ő szédületesen jóképű hercegüket... akinek szívéért két lány – két szélsőségesen ellentétes lány – vetélkedik.

KATHARINE MCGEE

a Princetoni Egyetemen tanult francia és angol irodalmat, és a Stanford Egyetemen szerzett diplomát. Már egyetemista korában is sokat foglalkoztatta az amerikai királyság gondolata. Egy „kastélynosztalgiaíkról” szóló dolgozatában arról beszél, hogy az amerikai léleknek hiányérzete van, mert nekik nincsen saját dinasztiájuk.

Katharine és férje az írói szülővárosában, a texasi Houstonban laknak.

Tudj meg többet a sorozatról:

<https://katharinemcgee.com>

www.facebook.com/DreamValogatás

„Szívszorítóan emberi hőseinek gyarlóságai és botlásai sorskérdésekkel szembesítik az olvasókat, akik bizonyára mohón várják majd a folytatást, amelyből megtudhatják, a tiszta szerelem győz-e, vagy a vaskalapos hagyomány.”

Kirkus Reviews

„Minden csillogás és intrika mellett ez egy realista könyv. Főhősei azért küzdenek, hogy összeegyeztessék a világ elvárásait könnyek és harcok árán megtalált, belső énjükkel.”

The New York Times

„Édes, szappanopera-szerű mese Amerika királyi családjáról... McGee ügyes kézzel megformált, esendő szereplőinek érzelmi bonyodalmai lüktető élettel töltik meg az elbeszélést.”

Publishers Weekly

„Az olvasók biztosan imádni fogják ezt a szórakoztató, alternatív történelmet, mely izgalmas folytatást ígér.”

School Library Journal

„Mindazoknak, akik szeretik az ármánykodást és a váratlan csavarokat, itt egy modern és élvezetes olvasmány.”

Booklist

*Dream
válogatás*

KATHARINE MCGEE

AMERICAN ROYALS

KIRÁLYI ÉLET

— részlet —

ELŐSZÓ

Már ismered az amerikai függetlenségi háború és az amerikai királyság születésének történetét.

Ismered a képeskönyvekből, amelyeket gyerekkorodban olvastál. Az általános iskolai előadásokból, amikor úgy, de úgy szeretted volna I. George királyt vagy Martha királynét játszani, erre megkaptad a cseresznyefa szerepét. Ismered dalokból, filmekből és történelemkönyvekből, meg abból a nyári látogatásból a fővárosban, amikor hivatalos idegenvezetésen voltál a Washington-palotában.

Annyiszor hallottad már a történetet, hogy kívülről tudod, miként vetette térdre magát a yorktowni csata után Lewis Nicola ezredes George Washington tábornok előtt, és könyörgött az egész nemzet nevében, hogy legyen Amerika első királya.

Amire a tábornok természetesen igent mondott!

A történészek szívesen elvitatkoznak azon, hogy vajon egy másik világban a dolgok másképpen alakultak-e volna. Mi lett volna, ha Washington tábornok visszautasítja a királyságot, mert szívesebben lett volna megválasztott képviselő? Vagy miniszterelnök? Esetleg kitalált volna erre a posztra egy vadonatúj nevet, például azt, hogy *elnök*? Akkor Amerika példáját követve talán más nemzetek – Franciaország, Oroszország és Poroszország, az Osztrák–Magyar Monarchia, Kína és Görögország – is eltörlik előbb-utóbb a királyságot, kaput nyitva egy új, demokratikus kornak?

De hát tudjuk, hogy nem ez történt, és te nem egy kitalált történetre vagy kíváncsi, hanem arra, hogy mi történik ezután abban az Amerikában, ahol kétszázötven évvel később is I. George lezármazottai ülnek a trónon.

Ez az égis éő báltermek és a hátsó lépcsők világa – titkoké és botrányoké, szerelmeké és szívfájdalmaké. A világ leghíresebb családjának története, akik a világ legnagyobb színpadán adják elő családi drámáikat.

Ez az amerikai felségek története.

BEATRICE

Napjainkban

Beatrice egészen a tizedik századig vissza tudta vezetni a családját.

Illetve ez csak Martha királyné ágán volt így, bár az emberek nemigen emlegették. Elvégre I. George csak egy szegénynek született virginiai ültetvényes volt, amíg jól nem nősült, és utána nem harcolt még annál is jobban, olyan jól, hogy segített kivívni Amerika függetlenségét, amit népe a koronával jutalmazott.

De legalább Martha családfáján elfért negyvennél több nemzedék. Voltak Beatrice ősei között királyok és királynék, főhercegek, tudósok és katonák, még egy hivatalos szent is. *Sokat tanulhatunk, ha visszanézünk* – figyelmeztette mindig az apja. *Sose felejtse el, hogy honnan jöttél!*

Nehéz is elfelejteni az ősoket, amikor az ember úgy hurcolja magával a neveiket, mint ő: Beatrice Georgina Fredericka Louise Washington, Amerika főhercegnője.

Apja, őfelsége IV. George király egy pillantást vetett rá. Beatrice gépiesen kihúzta magát, és a rendőrminiszterre nézett, aki a másnapi Királyné-bál tervét tekintette át. Összekulcsolta ujjait komoly, szűk szoknyáján, és vigyázott, hogy bokában keresztezze a lábát, mert az illemtanárnője arra idomította, hogy egy hölgy sosem veti át az egyik térdét a másikon, és ha bakizott, rögtön kapott egyet a vonalzóval a csuklójára.

Nála különös szigorral alkalmazták a szabályokat, mert nem közönséges hercegnő volt, hanem az első leendő királynő az amerikai trónon – nem a király felesége, hanem igazi uralkodó.

Ha húsz évvel korábban születik, kimarad az öröklésből, és a korona Jeffé lesz, ám a nagyapja egy világrengető döntéssel eltörölte a százéves törvényt, és elrendelte, hogy az utána következő

nemzedékeknel nem a legidősebb fiú, hanem az elsőszülött kerüljön a trónra.

Beatrice tekintete a tárgyalóasztalra tévedt, amelynek papírszőnyegén az elszórtan ácsorgó csészekben rég kihűlt a kávé. Januárig ez volt az utolsó kormányülés, vagyis telezsúfolták évfáradó jelentésekkel és végeérhetetlen táblázatokkal.

A kormány mindig a kék falakra festett aranycsillagokról elnevezett Csillagteremben, a híres csillag alakú tetőablak alatt ülésezett. Az ablakon beáradó téli napfény csábító foltokat rajzolt az asztalra. Nem mintha Beatrice élvezhette volna. Ritkán volt ideje kimozdulni, azt nem számítva, amikor csatlakozott az apjához a hajnal előtti futásokra a testőreik kíséretében a városon át.

Rá nem jellemző módon elmélázott egy percre. Vajon mit csinálhatnak most a testvérei, ha már visszatértek viharos kelet-ázsiai útjukról? Samantha és Jeff, a nála három évvel fiatalabb ikrek veszedelmes páros voltak: elevenek, önfejűek, tele rossz ötletekkel, amelyeket a legtöbb tizenévestől eltérően hatalmukban is állt megvalósítani, a szüleik legnagyobb bánatára. Hat hónappal a középiskola befejezése után egyikük sem tudta, mit kezdjen magával – hacsak nem számítjuk annak megünneplését, hogy elmúltak tizenhét évesek, és törvényesen ihattak.

Az ikrektől soha senki nem várt semmit. Minden elvárás – a családé és a *világé* – Beatrice-t perzselte fehér fényszóróként.

A rendőriminiszter végre befejezte a jelentését. A király kegyesen bólintott, és felállt.

– Köszönöm, Jacob. Amennyiben nincs más ügy, a mai tanácskozást berekesztem.

Mindenki felállt, és kifelé indult a teremből, miközben a másnapi bárról vagy a szabadságuk eltöltéséről csevegtek. Mintha még politikai ellentéteiket is félretették volna – a király egyenlően osztotta el a kormányhivatalokat a föderalisták és a demokratikus republikánusok között –, noha Beatrice bizonyosra vette, hogy jövőre újult erővel lángol fel a viszály.

Connor, a személyi testőre, aki a királyi protektor mellett állt az ajtóban, kérdően felnézett. Mindketten az elit Revere Gárdához tartoztak, amely felesküdt a Korona szolgálatára.

– Beatrice, maradnál egy percre? – kérdezte az apja.

Beatrice megállt az ajtóban.

– Természetesen.

A király visszaült a székébe, a lánya követte a példáját.

– Még egyszer köszönöm, hogy segítettél a kinevezésekben – mondta a férfi az előtte fekvő papírt nézve, amelyre neveket nyomtattak ábécérendben.

Beatrice elmosolyodott.

– Örülök, hogy elfogadtad őket.

Másnapra volt kitűzve az udvar szokott karácsonyi ünnepe, a Királyné-bál, amit azért hívtak így, mert az első karácsonyi bálon Martha királyné szorgalmazta, hogy I. George adományozzon nemesi rangot annak a több tucat amerikainak, akik harcoltak a függetlenségért. A hagyomány máig fennmaradt. A király mindig a karácsonyi bálon ütötte lovaggá azokat az amerikaiakat, akik különösen kitűntették magukat az ország szolgálatában, és onnantól kezdve lordok és ladyk lettek. Ez volt az első alkalom, amikor engedélyezte Beatrice-nak, hogy ő javasolhassa, kiket üssenek lovaggá.

Mielőtt a lány megkérdezhetette volna, mit óhajt az apja, kopogtattak. A király fellélegzett megkönnyebbülésében, amikor Beatrice anyja vonult be a Csillagterembe.

Adelaida királyné apai és anyai ágon is kékvérű családból származott. Mielőtt házasságot kötött a királlyal, a canaverali és a savannah-i hercegségek várományosa volt. A nép ezért hívta Dupla Hercegnőnek.

Adelaida Atlantában nevelkedett, és megőrizte kifinomult déli varázsát. Elegáns volt minden mozdulata, a lányának szóló mosolyt kísérő bólintása, a csuklója kecses behajlítása, miközben elhelyezkedett Beatrice-től jobbra a díófa karosszékben. Sötétbarna, aranyfényű haját, melyet minden reggel begöndörített, homlokpánttal fogta át.

Az ülésmód – a szülők a lányok két oldalán – határozottan azt a benyomást keltette a hercegnőben, hogy bekerítették.

– Szia, anya! – mondta kissé meglepetten. A királyné rendszert nem vett részt a politikai tanácskozásokon.

– Beatrice, anyád és én szeretnénk végre a jövődről beszélni veled – kezdte a király.

A hercegnő értetlenül pislogott. Hiszen ő mással sem foglalkozott, csakis a jövőjével.

– Személyesebben fogalmazva... – pontosított az anyja. – Szeretnénk tudni, hogy van-e valaki... aki különösen fontos számodra.

Beatrice meghökkent. Számított rá, hogy előbb-utóbb sor kerül erre a beszélgetésre, és mindent megtett, hogy lelkiileg felkészüljön. Csak azt nem gondolta, hogy ilyen *hamar* sor kerül rá.

– Nem, nincs – biztosította őket. A szülei szórakozottan bólogtattak; mindketten tudták, hogy a lányuk senkivel sem randevúzik. Az egész ország tudta.

A király megköszöri a torkát.

– Anyád és én azt reméltük, hogy talán elkezdesz társat keresni. Olyan személyt, akivel eltöltheted az életedet.

Szavai zúgó visszhangot vertek a Csillagteremben.

Beatrice-nak úgyszólván nem voltak romantikus tapasztalatai – nem mintha a vele egykorú külföldi hercegek nem próbálkoztak volna nála. Egyedül azonban a görög Nikolaos herceg jutott el a második randiig. Nikolaost a szülei unszolták, hogy legyen cserediák egy fél évre a Harvardon, abban a nyilvánvaló reményben, hogy örülten egymásba habarodnak majd az amerikai hercegnővel. Beatrice egy ideig járt vele, hogy örömet szerezzen a családjáiknak, de a dologból nem lett semmi, holott Nikolaos, mint egy királyi ház ifjabbik fia, egyike volt azon keveseknek, akik valóban *partiképesek* voltak Beatrice-nak. Egy majdani uralkodó csakis egy főrendbelihez, vagy minimum nemeshez mehetett hozzá.

Beatrice mindig tudta, hogy nem randizhat partiképtelen személyel, még csak meg sem csókolhatja, mint egy közönséges egyetemista. Végére is senki sem akarja úgy látni a jövőendő uralkodóját, amint szégyenkezve, lehorgasztott fejjel iszkol hazafelé egy buliból.

Nem, sokkal biztonságosabb, ha a trónörökösnek nincs szexuális előélete, amin a sajtó csámcsoghat: nincsenek régi fiúk, nincsenek exek, akik intim titkokkal kereskedhetnek kitálalás emlékirataikban. Nem lehet hol pasizni, hol meg nem. Ha egyszer nyilvánosan mutatkozik valakivel, akkor az végleges: boldognak, stabilnak és komolynak kell lenniük.

Ez elég volt ahhoz, hogy Beatrice csaknem teljesen tartózkodjon a randizástól.

Az újságok éveken át nem győzték dicsérni Beatrice-t, amiért vigyáz a jó hírére. De amióta elmúlt huszonegy, némi változást észlelt szerelmi élete taglalásának stílusában. Ahelyett, hogy céltudatosnak és erkölcsösnek magasztalták volna, a riporterek kezdték magányosnak és szánandónak – vagy ami még rosszabb, frigidnek nevezni. Azon lamentáltak, hogy ha a hercegnő senkivel sem jár, akkor hogyan fog férjhez menni, és vág bele a mindennél fontosabb feladatba, a *következő* trónörökös előállításába.

– Nem gondoljátok, hogy kicsit fiatal vagyok az ilyesfajta aggodalmaskodáshoz? – kérdezte, és megkönnyebbülve hallotta, milyen nyugodt a hangja. De hát rég hozzászokott, hogy elrejtse az érzelmeit a nyilvánosság elől.

– Én annyi idős voltam, mint te, amikor összeházasodtunk az apáddal. És a *következő* évben már érkeztél is! – emlékeztette a királyné. *Gondolatnak is szörnyű!*

– Az húsz éve volt! – tiltakozott Beatrice. – Senki sem várja el tőlem... mármint... azok más idők voltak.

– Nem azt mondjuk, hogy holnap rohanj az oltárhoz. Csak arra kérünk, hogy kezdj el gondolkodni a dolgon. Ez nem könnyű döntés, és segíteni akarunk.

– Segíteni?

– Több fiatalember is van, akiket szeretnénk összeismertetni veled. Valamennyiüket meghívtuk a holnap esti bálba. – A királyné kipattintotta préselt bőrtáskája csatját, és előhúzott egy doszsiét, amelynek széléből színes műanyag címkék kandikáltak ki. Átnyújtotta a mappát a lányának.

Minden címkéhez egy név tartozott. Lord José Ramírez, Texas leendő hercege; Lord Marshall Davis, Orange leendő hercege; Lord Theodore Eaton, Boston leendő hercege.

– *Ti össze akartok boronálni valakivel?*

– Csak néhány alternatívát kínálunk, hogy megismerhess pár fiatalembert, akik illenek hozzád.

Beatrice zibbadtan lapozgatott. Az aktát jól megtömték információkkal: voltak benne családfák, fényképek, középiskolai

bizonyítványok, sőt még a hapsik magasságát és testsúlyát is feltüntették.

– Ezt az elhárítás szedte össze nektek?

– Micsoda? Dehogy! – A királyt megbotránkoztatta a célzás, miszerint ő visszaélhetne a titkosszolgálati kapcsolataival. – A fiúk és családjaik önként adták meg ezeket az adatokat. Tudják, mire kellenek.

– Tehát már beszéltetek velük – mondta mereven Beatrice. – És azt akarjátok, hogy a holnapi bálon interjúvoljam meg ezeket a... *férjjelölteket*?

Anyja tiltakozóan vonta fel a szemöldökét.

– Az interjú olyan személytelenül hangzik. Mi azt kérjük, hogy csevegj velük, egy kicsit ismerd meg őket. Ki tudja? Egyikük okozhat meglepetést.

– Talán mégiscsak olyan, mint egy állásinterjú – ismerte el a király. – Beatrice, amikor kiválasztasz valakit, az nem csupán a férjed lesz, hanem Amerika első királyi házastársa. És egy uralkodó házastársának lenni egész napos elfoglaltság.

– Olyan munka, amelynek soha nincs vége – tette hozzá a királyné.

A Márványudvarról felhallatszott a kacagás és a fecsegés, meg egy hang, amely vitézül küzdött a zsvajjal. Valószínűleg középiskolásokat vezettek épp körbe a szünidő előtti utolsó napon. Ezek a kamaszok nem sokkal voltak fiatalabbak Beatrice-nál, ő mégis rettenetesen távolinak érezte őket.

Hüvelykujjával visszanyomogatta a lapokat az irattartóba. Csupán tucatnyi lehetséges férjjelölt volt benne.

– Jó vékony akta – mondta halkan.

Természetesen mindig tudta, hogy meglehetősen kis medencében kell halásznia, a romantikus választásai hihetetlenül korlátozottak. És ez még nem is volt olyan rossz, mint akár száz éve, amikor a király házassága köz-, és nem szívügy volt. Neki legalább nem azért kell férjhez mennie, hogy megpecsételjen egy politikai szerződést.

Mégis túlzott elvárásnak tűnt, hogy ebből a nagyon kurta listából szeressen bele valakibe.

– Az apád és én nagyon alaposak voltunk. Végigvettük a nemesség összes fiát és unokáját, mielőtt összeállítottuk a névsort – mondta gyengéden az anyja.

A király bólintott.

– Van itt néhány igazán kiváló lehetőség, Beatrice. Ebben a dossziében mindenki okos, figyelmes és jó családból való – olyan emberek, akik támogatni fognak téged, és uralkodnak majd a hiúságukon.

Jó családból való. Beatrice pontosan tudta, hogy ez mit jelent: a legelőkelőbb amerikai nemesek fiait és unokáit, hiszen a korban hozzáillő külföldi hercegek – Nikolaos, Charles Schleswig-Holstein vagy Peter nagyherceg – már mind elkelték.

Tekintete ide-oda járt a szülei között.

– És ha a jövődöbelim nincs a listán? És ha *egyikükhöz sem* akarok hozzámenni?

– De hát még nem is találkoztál velük – torkolta le az apja. – Mellesleg anyádat és engem is a szüleink boronáltak össze, és nézd meg, hogy mi lett belőle! – Gyengéden mosolygott a királynéra.

Beatrice némileg megvigasztalódva bólintott. Az apja ugyanígy, egy előzőleg jóváhagyott, rövid listából választotta ki az anyját. Alig tucatszor találkoztak az esküvő előtt, de az érdekházasságból mégis kihajtott az őszinte szerelem.

Igyekezett hinni a lehetőségben, hogy a szüleinek igaza van: képes beleszeretni valamelyik fiatalemberbe abból az ijesztően vékony dossziéból.

De mégsem tűnt valószínűnek.

Még nem találkozott ezekkel az arisztokratákkal, de máris sejtette, milyenek lehetnek: ugyanazok az elkényeztetett, öntelt fiatal nemesek, akik évek óta kerülgetik. Ezt a típust következetesen elutasította a Harvardon, ha valamilyen záróbulira vagy a diákszövetségek ismerkedős partijaira invitálták. Az ilyenek, ha ránéztek, nem egy embert láttak, hanem a koronát.

Beatrice néha álnok módon azt gondolta, hogy a szülei is így tekintenek rá.

A király a tárgyalóasztalra szorította a tenyerét. Naptól bar-na kezén két gyűrű fénylett: a jegygyűrű sima aranykarikája, és

mellette a súlyos pecsétgyűrű, amelybe Amerika Nagypecsétjét vésték. Ezek mutatták a két házasságát: a feleségével és az országgával.

– Mindig abban reménykedtünk, hogy találsz valakit, akit szeretsz, és aki ugyanakkor képes eleget tenni a követelményeknek, amelyek ezzel az élettel járnak – mondta. – Valakit, aki pontosan illik hozzád és Amerikához.

Beatrice kihallotta a szavakból a rejtett értelmet: ha nem talál valakit, aki mindkettőre képes, akkor Amerika az első. A szíve szavánál fontosabb, hogy olyasvalakihez menjen hozzá, aki képes ellátni a feladatát, méghozzá jól.

Igazság szerint ő már régen lemondott a szívéről. Hogy az élete nem az övé, és semmiben sem dönthet önállóan – gyermekkorától tudta.

A nagyapja, III. Edward király is ezt mondta a halálos ágyán. Az emlék örökre belevesődött a lány elméjébe: a kórház fertőtlenítőszaga, a sárga neonvilágítás, az ellentmondást nem tűrő hang, amellyel a nagyapja rajta kívül mindenkit kiküldött a szobából.

– Néhány dolgot el kell mondanom Beatrice-nak – közölte azal az ijesztő morgással, amit az unokájának tartott fenn.

A haldokló király törekeny kezébe fogta Beatrice kézfejét.

– Réges-régen a királyságok azért léteztek, hogy az emberek szolgálhassák a királyt. Manapság a királynak kell szolgálnia a népet. Emlékezz rá, hogy megtiszteltetés és kiváltság Washingtonnak lenni, és szenteld az életed ennek a nemzetnek!

Beatrice ünnepélyesen bólintott. Tudta, hogy az ő számára a nép az első, mást sem hallott életében. Az *Isten és a haza szolgálatában* szavakat már a gyerekszobája falára is felfestették.

– Mostantól egyszerre két ember vagy: Beatrice, a kislány, és Beatrice, a Korona várományosa. Amikor ezek nem ugyanazt akarják – folytatta komolyan nagyapa –, a trónnak kell győznie. Mindig. Esküdj meg nekem! – Ujjai meglepő erővel szorították a kislány kezét.

– Esküszöm – suttogta Beatrice. Nem emlékezett rá, hogy tudatosan fogalmazott volna; mintha egy nagyobb erő, talán maga Amerika szelleme töltötte volna el és kényszerítette volna erre a válaszra.

Azóta is az esküje szerint élt, és mindig tudta, hogy eljön a nap, amikor döntenie kell a házasságról. De ez a hirtelenség, amellyel a szülei közölték, hogy holnap *férjet* kell választania, ráadásul ebből a szűkös kínálatból!? Ez fojtogató volt!

– Tudod, hogy ez az élet nem könnyű – folytatta a király gyengéden. – Gyakran egészen másnak látszik kívülről, mint amilyen igazából. Beatrice, nagyon fontos, hogy rátalálj az igazi társra, akivel megoszthatod; aki segít megfelelni a kihívásoknak, és osztozik veled a sikerekben. Anyád és én egy csapat vagyunk. Semmire sem mentem volna nélküle.

Beatrice ismét nyelt egyet, mert összeszorult a torka. Hát, ha férjhez kell mennie az ország érdekében, akkor akár azok közül is választhat, akiket a szülei kijelöltek.

– Áttekintenenk a jelölteket, mielőtt holnap találkozom velük? – kérdezte végül, és maga elé véve kinyitotta az aktát.

2

NINA

Nina Gonzalez felcsattogott az auditórium lépcsőjén a szokott félmeleti helyére. Alatta vörössel kárpitozott székek százai sorakoztak, és mindegyikhez tartozott egy íródeszka. Szinte minden helyen ültek, mert a *Bevezetés a világtörténelembe* kötelező tárgy volt a gólyáknak 1828 óta, mint azt I. Edward király a King's College alapításával egyidejűleg elrendelte.

Nina kockás ingének felgyűrt uja alól kilátszott a tetkó, amely szögletes cikcakkokat rajzolt a lány vörösesbarna bőrére. A kínai írásjel azt jelentette, hogy *barátság*. Samantha ragaszkodott hozzá, hogy együtt varrassák magukra, a tizennyolcadik születésnapjuk örömére. Sam persze nem mutatkozhatott tetováltan, így az övé valami titkosabb helyen volt.

– Ugye eljössz ma este? – hajolt oda a szomszéd székről Nina barátnője, Rachel Greenbaum.

– Ma este? – Nina a füle mögé simította sötét haját. A sor végén egy jóképű srác őt nézegette, de Nina nem foglalkozott vele. Túlságosan hasonlított ahhoz, akin még mindig nem tette túl magát.

– A társalgóban találkozunk, hogy megnézzük a közvetítést a Királyné-bálról. Még cseresznyés pitét is csináltam a hivatalos recept szerint, a Washington-féle szakácskönyvből. A cseresznyét direkt a palota ajándékboltjában vettem, hogy hiteles legyen – folytatta lelkesen Rachel.

– Tuti finom lesz! – A cseresznyés pite világhírű volt; a palotában nemzedékek óta ezt kínálták minden kerti mulatságon vagy fogadáson. Nina azon tűnődött, mit szólna Rachel, ha megtudná, hogy titokban hány Washington utálja azt a pitét.

Igazság szerint sokkal hitelesebb lett volna, ha Rachel pecsenyét süt. Vagy tacót készít. Ezeket a királyi család döbbenetes gyakorisággal fogyasztotta.

– Akkor eljössz? – nógatta Rachel.

Nina erősen igyekezett bankódást mutatni.

– Nem tudok. Ma este ügyeletes vagyok. – Az egyetemi könyvtárban dolgozott, a könyveket rakta vissza a polcokra a Munka-Tanulás program keretében, amelytől az ösztöndíját kapta. De ha nem kellett volna dolgoznia, akkor sem óhajtotta volna látni a Királyné-bált. Zsinórban több éven át részt vett rajta, és gyakorlatilag mindannyiszor ugyanolyan volt.

– Nem is tudtam, hogy a könyvtár nyitva van péntek esténként...

– Talán velem kéne jönnöd. Néhány végzős még mindig a záróvizsgáira készül; találkozhatnál egy idősebb hapsival – ugratta Nina.

– Csak te álmodozol véletlen könyvtári találkozóról – csóválta a fejét Rachel, azután vágyakozva felsóhajtott. – Vajon mit vesz fel ma este Beatrice hercegnő? Emlékszel az estélyire, amit tavaly viselt, a túllbetétes kivágásával? Olyan elegáns volt!

Nina nem akart beszélni a királyi családról, különösen nem Rachellel, aki egy kicsit túlságosan is odavolt értük. Egyszer elmesélte Ninának, hogy az aranyhalát Jeffersonnak hívta – mind a tízet. De a Samantha iránti hűség arra készítette, hogy megszólaljon:

– Na és Samantha? Ő is mindig gyönyörű.

Rachel egy meghatározhatatlan hanggal jelezte, hogy nem ért egyet, és nem válaszolt a kérdésre, ami elég általános reakció volt. A nemzet imádta Beatrice-t, a leendő uralkodót – vagy legalábbis a legtöbben imádták, kivéve a szexista reakciós csoportokat, amelyek máig tiltakoztak az Örökösödési törvény ellen. Gyűlölték Beatrice-t, pusztán azért, mert nő létére jogot merészel formálni a trónra, amelyet hagyományosan a férfiak örökölték. Kisebbséget jelentettek, de igencsak nagyszájúak és rosszindulatúak voltak, kiartóan trollkodtak Beatrice online fotóival, és kifütyülték a politikai gyűléseken.

A lakosság zöme azonban szerette Beatrice-t, Jeffersontól pedig direkt el voltak ájulva. Ő volt a király egyetlen fia, és az emberek mindent elnéztek neki, még ha Nina nem is.

Ami Samanthát illeti... őt a legjobb esetben mulatságosnak találták. A legrosszabb esetben, és ez viszonylag gyakran megesett, határozottan elítélték. A gond az volt, hogy nem *ismerték* Samet. Nem úgy, mint Nina.

A téma folytatásától Urquhart professzor mentette meg, aki feldübörgött a dobogóra. Lázas kapkodás kezdődött a teremben: a hallgatók abbahagyták a pusmogást, és bekapcsolták a laptopjaikat. Nina – valószínűleg az utolsó ember, aki még mindig kézzel jegyzetelt egy spirálfüzetbe – felemelte a ceruzáját, és várta, hogy elkezdhesse teleírni a tiszta lapot. Porszemek lebegtek az ablakon besűrűdő napfény pászmaiban.

– Mint azt a szemeszter során áttekintettük, a századfordulón a politikai szövetségek jellemzően kétoldalúak voltak és könnyen felbomlottak, ezért pecsételték meg sokukat házassággal – kezdte Urquhart professzor. – A helyzetet a Királyok Ligájának létrejötte változtatta meg: a monarchiák soknemzetiségű szövetsége a közös biztonságot és békét volt hivatott szavatolni. A Ligát 1895-ben kiáltották ki a Párizsi Konkordátumon, amelynek házigazdája...

Louis volt – fejezte be némán Nina. Ez volt a francia történelem legkönnyebb része, a királyokat következetesen Louis-nak hívták, a jelenlegi XXIII. Louis-val bezárólag. Igazság szerint a franciáknak sokkal inkább a mániájuk volt a *Louis* név, mint a Washingtonoknak a *George*.

Leírta a professzor szavait a spirálfüzetébe. Sokat adott volna érte, ha nem kellett volna örökké a Washingtonokra gondolnia. Az egyetemnek újrakezdésnek kellett volna lennie, lehetőségnek, hogy rájöjjön, ki is valójában, ha megszabadul a királyi család befolyásától.

Nina és Samantha legjobb barátnők voltak gyerekkoruk óta. Tizenkét éve találkoztak, amikor Nina egyik anyukája, Isabella – akit *mamának* hívott – állásinterjúra ment a palotába. Az előző király – III. Edward, Samantha nagypapa – éppen akkor hunyt el, és az új királynak szüksége volt egy kamarásra. Isabella a Kereskedelmi Kamaránál dolgozott, és a főnöke valamilyen csoda folytán

beajánlotta őfelségénél. A palotában nem szoktak „állásra jelentkezni”. A jelöltek egy listára kerültek, és aki bekerült a szerencsés kevesek közé, azt onnan keresték meg.

A meghallgatás délutánján Nina másik anyukája, Julie nem volt a városban, a szokásos bébiszitter az utolsó pillanatban lemondta a munkát, így Isabella kénytelen volt magával vinni a lányát.

– Várj meg itt! – intette Ninát, és odavezette egy padhoz a földszinti folyosón.

Nina elcsodálkozott, hogy a mamáját az *igazi palotában* fogadják, de mint később megtudta, a Washington-palota nem csupán a királyi család otthona volt a fővárosban, hanem kormányhivatal is. A hatszáz szoba túlnyomó többsége irodaként vagy közterület gyanánt szolgált. Az emeleti magánlakosztályoknak ovális kilincsgombja volt, nem kerek, mint a földszinti helyiségeknek.

Nina maga alá húzta a lábát, és csendesen kinyitotta a magával hozott könyvet.

– Mit olvasol?

Óriási gesztenyebarna hajerdővel koronázott arc kukucskált felé a sarok mögül. Nina azonnal felismerte Samantha hercegnőt – ámbár egyáltalán nem tűnt hercegnőnek a zebracsíkos cicanadrágjában és flitteres ruhájában. A körmeit szivárványszínűre festette, mindegyiket más árnyalatúra.

– Hm... – Nina borítóval lefelé fordította a könyvet a térdén. A könyv egy fantasy volt egy hercegnőről, és olyan fura lett volna bevallani ezt egy *valódi* hercegnőnek.

– Az öcsém és én most éppen egy sárkányos sorozatot olvasunk – közölte Samantha, és oldalra hajtotta a fejét. – Láttad őt? Mert nem találom.

Nina megrázta a fejét.

– Azt hittem, ikrek vagytok. – Ezt muszáj volt kimondania.

– Igen, de én négy perccel idősebb vagyok, tehát Jeff az öcsém – felelte Samantha támadhatatlan logikával. – Segítesz megkeresni a könyvet?

A hercegnőben tombolt az energia: végigszökdécselt a folyosón, folyamatosan nyitogatta az ajtókat és benézegetett a bútorok

mögé, miközben az ikertestvérét kereste. Egész idő alatt ömlött belőle a szó, szabályos idegenvezetést tartott a palotában.

– Ebben a szobában Thérèse királyné kísért. Tudom, mert franciául beszél – jelentette ki baljóslatúan, és rámutatott a földszinten a leredőnyözött ablakú szalonra. Vagy: – Ezeken a folyosókon görkoriztam, amíg apa el nem kapott és le nem állított. Beatrice is ezt tette, de az sosem számít, hogy ő mit csinál. – Nem irigykedve, csak töprengve beszélt. – Ő egy napon királynő lesz.

– És te mi leszel? – kérdezte kíváncsian Nina.

Samantha elvigyorodott.

– Bármilyen más.

Hihetetlenül hihetlenebb helyekre vezette Ninát, ropogós damaszt asztalkendőkkal tömött kamrákból báltermeknél nagyobb konyhákba, ahol a séf cukorsüteménnyel kínálta őket egy kékre festett köcsögből. A hercegnő felfalta a magáét, de Nina zsebre vágta a sajátját. Túl szép volt ahhoz, hogy megegye.

Visszakanyarodtak a padhoz. Nina megdöbbenten látta, hogy a *mamája* fesztelenül diskurál a királlyal, miközben közeledik a folyosón. Ahogy a tekintetük megállapodott rajta, Nina ösztönösen megdermedt.

A király elmosolyodott. Barátságos, kislányos mosolya szarkalábakat rajzolt a szeme sarkába.

– Nohát, ki van itt?

Nina még sosem találkozott királlyal, de olyan sokszor látta az uralkodót a tévében, hogy gépiesen pukedlizett.

– A lányom, Nina – mondta halkán Isabelle.

Samantha odakocogott az apjához, és megfogta a kezét.

– Apa, ugye nemsokára megint eljön Nina? – kérte.

A király barátságos tekintete visszatért Nina *mamájához*.

– Samanthának igaza van. Remélem, délutánonként elhozza ide Ninát. Végére is nem valószínű, hogy rövidek lesznek a munkanapok.

Isabella pislogott.

– Felség?

– A lányok láthatólag kijönnek egymással, és tudom, hogy a feleségének ugyancsak sok a dolga. Miért maradna otthon Nina egy bébiszitterrel, amikor itt is lehet?

Nina túlságosan fiatal volt ahhoz, hogy megértse Isabella habozását.

– Kérlek, *mamá!* – sürgette. Isabella sóhajtva engedett.

Hát így szövődött össze Nina élete a királyi ikrekével.

Azonnal elválaszthatatlanok lettek ők hárman: a herceg, a hercegnő és a kamarás lánya. Nina akkor még nem érzékelte, miben különbözik az ő élete Samantháétól. Noha ikrek és *fenségek* voltak, Jeff és Sam sosem tekintették Ninát kívülállónak. Elvégre egyformán ki voltak zárva a felnőttek ragyogó és elérhetetlen világából, de még Beatrice-éből is, akit tízéves korától már magánoktatók is képezték a középiskolai pedagógusokon felül.

Mindig Sam és Jeff eszelték ki a csínyeket, Nina pedig igyekezett őket kordában tartani, rendszerint csekély sikerrel. Mindig megszöktek az ikrek pesztrájától, és nyomban fejest ugrottak valamilyen kalandba: úsztak a fűtött, fedett medencében, vagy kutattak az állítólagos biztonsági szobák és óvóhelyek után, amelyek a pletyka szerint mindenfelé el voltak rejtve a palotában. Egy alkalommal Samantha rávette őket, hogy rejtőzzenek el az asztalterítő alá, és hallgassák ki a király és az osztrák nagykövet közötti magánbeszélgetést. Alig két perc után lebuktak, mert Jeff meg rántotta a terítőt, és felborított egy kancsó vizet, de Samantha addigra már mézet csorgatott a nagykövet cipőjébe.

– Ha nem akarod, hogy méz legyen a cipődben, ne rúgd le az asztal alatt! – jegyezte meg később kajánul villogó szemmel.

A tény, hogy Samantha és Nina barátsága túlélte ennyi évet, a hercegnő határozottságát tanúsította. Nem hagyta, hogy eltávolodjanak egymástól, noha más iskolába jártak, és még azután sem, hogy Nina *mamáját* felmentették a kamarásságból, és kinevezték pénzügyminiszterré. Samantha következetesen meghívta Ninát a palotai pizsamapartikra, a családjá vidéki házaiba a vakációs hétvégeken, vagy olyan állami eseményekre, ahova vihetett magával egy vendéget.

Nina szülei vegyes érzelmekkel figyelték a lányuk barátkozását a hercegnővel.

Isabella és Julie sok évvel korábban ismerkedtek meg az egyetemi továbbképzőn. Mostanra a főváros egyik legbefolyásosabb párosának számítottak: Isabella pénzügyminiszter volt, Julie egy

virágzó netes kereskedelmi céget irányított. Nem túl sűrűn vitatkoztak, de Nina bonyolult kapcsolata a Washington-családdal olyasmí volt, amiben sosem sikerült egyetérteniük.

– Nem hagyhatjuk, hogy Nina elmenjen erre az útra! – tiltakozott Isabella, miután Samantha meghívta Ninát a királyi család tengerparti házába. – Nem akarom, hogy túl sok időt töltsön velük, különösen, amikor mi nem vagyunk a közelben.

Nina a fülét hegyezte a hangokra, amelyeket az épület ódon fűtőcsövei hoztak fel a szobájába a második emeletre, közvetlenül a padlás alá. Nem akart kagylózni... bár azt sem vallotta be, milyen simán hallotta a szüleit, ha egy szinttel lejjebb, a nappaliban beszélgettek.

– Miért nem? – kérdezte Julie, akinek a hangját furcsán eltorzították az ódon fémcsövek.

– Mert félttem! Ez a világ, amiben a Washingtonok élnek a magánrepülőgépeikkel, az udvari gálákkal és a protokollal, ez nem a valóság. Nem számít, milyen gyakran hívják meg, vagy mennyire szereti Samantha hercegnő, sosem fog közéjük tartozni. – *Mamá* sóhajtott. – Nem akarom, hogy úgy érezze magát, mint a szegény rokon egy Jane Austen-regényben!

Nina közelebb húzódott a csőhöz a matracán, hogy hallja a választ.

– A hercegnő mindig jó barátnője volt Ninának – tiltakozott az anyukája. – Egy kicsit jobban kellene bíznod abban, ahogy a lányunkat neveltük. Azt hiszem, inkább Nina lesz pozitív hatással Samanthára, emlékezteti rá, mi van a palota kapuin túl. A hercegnőnek valószínűleg *szüksége is van* egy normális barátnőre.

Végül a szülők hajlandók voltak elengedni, azzal a feltétellel, hogy kerüli a nyilvánosságot, és sosem szerepel – sem képen, sem írásban – a királyi családról szóló tudósításokban. A palota boldogan beleegyezett. Amúgy sem óhajtották, hogy a sajtó túl sokat foglalkozzon Samantha hercegnővel.

Mire középiskolába kerültek, Nina hozzászokott a legjobb barátnője csínytevéseihez és fékezhetetlenségéhez. *Vigyük ki Albertet!* – mondta Sam, aki így nevezte el azt a citromsárga dzsipet, amit a tizenhatodik születésnapjára könyörgött ki a szüleitől. Autója volt, de még mindig nem küzdött meg a járda melletti parkolással

a vizsgán, ezért nem volt jogosítványa. Ami azt jelentette, hogy végül Nina furikázott azzal a ronda citromsárga dzsippel a fővárosban, miközben Samantha a lábait maga alá húzva könyörgött az anyósülésről, hogy álljanak meg a McDonald's előtt. Egy idő után már a hátsó ülésen helyet foglaló testőr vészjósló tekintete sem izgatta.

Samantha túlságosan megkönnyítette, hogy Nina megfelelkezzen kettejük helyzetének kismillió különbségéről, Nina pedig olyan feltétel nélkül szerette, ahogy a hűgát szerette volna, ha lett volna neki. Csak hát ebben az esetben a fogadott hűga története-sen amerikai hercegnő volt.

Az utóbbi hat hónapban azonban a kapcsolatuk némiképpen megváltozott. Nina sosem árulta el Samnek, mi történt az érettségi buli éjszakáján – és minél tovább titkolta, annál szélesebbre tárgult köztük a szakadék. Utána Sam és Jeff elviharzottak a hivatalos országjárásra, Nina pedig megkezdte az egyetemet, és talán így volt a legjobb. Ez volt az ő esélye, hogy visszatérjen egy normálisabb életbe, ahol nincsenek az Isabellát olyannyira aggasztó magánrepülőgépek, udvari gálák és protokoll, és ő ismét önmaga való világbeli énje lehet.

Nina senkinek sem szólt róla a King's College-ban, hogy Samantha a legjobb barátnője. Valószínűleg hazudósnak nézték volna – vagy ha hittek volna neki, akkor megpróbálhatták volna kihasználni a kapcsolatait. Nem tudta, melyik lenne a rosszabb.

Urquhart professzor kikapcsolta a mikrofont, vagyis véget ért az előadás. Mindenki felállt, laptopok csukódtak, fojtott sutyorgás hallatszott. Nina lefirkantott még pár szót a spirálfüzetébe, azután bedobta a táskájába, és követte Rachelt lefelé a lépcsőn az udvarra.

Hozzájuk csapódott néhány lány, akik ugyanazon a folyosón laktak, és izgatottan karattyoltak a báli közvetítésről. Elindultak a hallgatói centrumba, ahol az egyetemisták rendszerint beszereztek az ebédjüket. Nina egyszer csak lassított.

Mozgásra figyelt fel az utcán. Egy fekete limuzin állt a járda mellett, a motorja halkan dorombolt. Az autó ablakára fehér papírlapot tapasztottak, amelyre Nina nevét firkantották.

Ezt a kézírást bárhol felismerte volna.

– Nina! Jössz? – kiáltotta Rachel.

– Bocsi, találkozóm van a konzulensemmel – füllentette Nina. Még várt néhány pillanatot, majd keresztülfutott a gyepon az autó irányába.

A hátsó ülésen Samantha hercegnő trónolt velúr tréning-nadrágban és fehér trikóban, amin átsejlett rózsaszín melltartója. Nina sietve beugrott mellé, és berántotta maga után az ajtót, mielőtt bárki is kiszúrhatta volna őket.

– Nina! Annyira hiányoztál! – karolta át barátnőjét Sam a szokásos túlradó lelkesedéssel.

– Te is hiányoztál – mormolta Nina a barátnője válla fölött. Milliónyi kérdés égette belülről.

Végül Samantha elengedte, és előrehajolt a sofőrhez.

– Egy darabig körözzön a kampuszon! – mondta. Ez jellemző volt Samre, hogy állandóan mozgásban akar lenni, még ha nem is megy sehova.

– Sam, mit csinálsz te itt? Nem kellene az estére készülnöd?

Sam cinkosan lehalkította a hangját.

– Elrabollak, és magammal viszlek a Királyné-bálra, mint vendégemet!

Nina a fejét rázta.

– Sajnálom, de ma este dolgoznom kell.

– De hát a szüleid is ott lesznek! Biztosan örülnének neked!

– Sam fújts egyet. – Kérlek, Nina! Most igazán rám férne egy kis támogatás anyával és apával szemben.

– Haza sem mentél? – *Már megint miért haragudtak meg rá?*

– Thaiföldön az utolsó reggelen Jeff és én elszaladtunk a testőrök elől – vallotta be Sam, és kinézett az ablakon. Éppen a College Streeten hajtottak az égre törően gótikus Dandridge Könyvtár felé.

– Leráztátok a testőreiteket? Hogyan?

– Elszaladtunk – ismételte Samantha, és nem bírta megállni, hogy elmosolyodjon. – Szó szerint. Jeff és én megfordultunk, és belerohantunk a szembejövő forgalomba, át a kocsik között, azután elstoppoltunk egy ATV-kölcsönzőbe. Quaddal furikáztunk a dzsungelben! Hihetetlen volt!

– És elég kockázatos – jegyezte meg Nina, mire Sam elnevette magát.

– Pont úgy beszélsz, mint a szüleim! Nézd, éppen ezért van rád szükségem. Reméltem, hogy ha velem jössz ma este...

– Akkor kordában tarthatlak? – fejezte be a mondatot Nina. Mintha bármikor is megtehetette volna ezt a hercegnővel. Nem volt az az erő, amely megakadályozhatta volna Samantha-t, hogy megcsináljon valamit, ha egyszer elszánta magát.

– Tudod, hogy te vagy a jó kislány!

– Csak hozzád képest – vágott vissza Nina. – És ez még enyhe kifejezés.

– Hálás lehetnél, hogy ilyen alacsonyra tettem a mércét – ingerkedett Sam. – Nézd, hamar otthagyhathatjuk a fogadást, szerzünk némi házas fánkot a konyhában, sokáig ébren maradunk, és poscék valóságshow-kat nézhetünk! Idejét sem tudom, mikor volt utoljára pizsamapartink! Kérlek! – ismételte meg. – Igazán hiányoztál.

Nehéz figyelmen kívül hagyni a legjobb barátnőnk szívhez szóló könyörgését.

– Azt hiszem... talán cserélhetek ügyeletet Jodival – engedett Nina némi habozás után, amely olyan rövid volt, hogy Samantha valószínűleg észre sem vette.

– Köszönöm! – sipította izgatottan Sam, és előrehajolva közölte a sofőrrel az új címet. Azután visszafordult Ninához, és az ölébe húzta lompos bőrtáskáját. – Mellesleg hoztam neked valamit Bangkokból. – Beletúrt a táskába, és előhúzott egy tasak M&M's drázsét. Az égszínkéék tasakon a thai írásjelek buja kacskaringói indáztak.

– Emlékeztél rá! – Az M&M's volt Nina kedvenc édessége. Sam mindig hozott neki egy zacskóval a külföldi útjairól, mert valahol azt olvasta, hogy a cukorka minden országban kicsit más, és úgy döntött, hogy neki és Ninának valamennyit végig kell kóstolniuk.

– Na? Milyen? – kérdezte, amikor Nina bekapott egy szemet.

– Finom. – Igazából kicsit állott volt, de ez nem is meglepő, tekintve, milyen sok mérföldön át utazott Samantha táskájának oldalzsebében.

Befordultak egy sarkon, és beúszott a szemük elé a palota – sokkal előbb, mint Nina szeretne volna, de hát végtére is a King's College mindössze két mérföldre volt tőle. Virginiai fenyők magasodtak dölőfösen az utca két oldalán, ahol egymásba értek a hivatalok és emberek tolongtak. A palota vakító fehéren izzott az ég zománckéje előtt, és mivel a tükörképe táncolt a Potomac vizén, két palotát lehetett látni: egy valóságosat és egy elmosódó álmot.

Turisták tapadtak az épület vaskapujához, ahol testőrök sorakoztak vigyázban, kezüket tisztelgésre emelve. Túl a kör alakú felhajtón a Királyi Lobogó fodrozódott a szélben, jelezve, hogy az uralkodó a rezidenciában tartózkodik.

Nina mélyet lélegzett, erőt gyűjtött. Nem akart visszatérni a palotába, és megkockáztatni, hogy meglátja őt. Még mindig gyűlölte azért, ami az érettségi bál éjszakáján történt.

De még jobban gyűlölte énjének azt a kis részét, amely titokban és mindezek után is látni akarta.

3

DAPHNE

Daphne Deighton elfordította a bejárat kulcsát, aztán megállt. Megszokásból mosolyogva nézett hátra a válla fölött, noha hónapok teltek el azóta, hogy lesifotósok sátoroztak a pázsitjukon, amikor még Jeffersonnal járt.

A folyón túlról idelátszott egy saroknyi a Washington-palotából. A világ központjából – legalábbis Daphne számára.

Ebből a szögből szép volt a délutáni napfényben fürdő fehér homokkő tégláival, magas, boltíves ablakaival, ám Daphne tudta, hogy a palota korántsem olyan szabályos, mint amilyennek tűnik. I. George király otthonát, amely a Mount Vernon ültetvény helyén épült, többször felújították a különböző uralkodók, ki-ki a saját ízlése szerint. Így jött létre a galériák, lépcsők és folyosók jelenlegi útvesztője, ahol örökös volt a jövés-menés.

Daphne és a szülei a palotától keletre elterülő Herald Oaks, a pompás mágnásfertyály szélén laktak, ám eltérően a szomszédos házaktól, amelyek két és fél évszázad óta öröklődtek a családokban, Deightonék otthona meglehetősen új volt. Akárcsak a nemességük.

De legalább volt titulusuk, hál' istennek, még akkor is, ha kissé alacsony Daphne ízléséhez képest. Az apja, Peter volt a második vikomt a családban. Az vikomti rangot Daphne nagyapja érdemelte ki III. Edward király uralkodása alatt egy „személyes diplomáciai szolgálatáért”, amelyet Anna orosz cárnőnek tett. A családban soha, senki nem magyarázta el, hogy pontosan miben állt ez a szolgálat. Daphne természetesen levonta a saját következtetéseit.

Becsukta maga mögött az ajtót, és éppen lecsúsztatva a válláról bőr iskolatáskáját, amikor az anyja kiszólt az ebédlőből.

– Daphne! Bejönnél?

– Máris! – Daphne kényszerítette magát, hogy eltüntesse a türelmetlenséget a hangjából.

Számított rá, hogy ma családi tanácskozás lesz, mint korábban oly sokszor: amikor Jefferson először kért randit tőle, amikor meghívta a szünidőben a családjához, vagy azon az iszonyú napon, amikor szakított vele. Daphne és a herceg kapcsolatának minden mérföldkövéénél sor került egy ilyen megbeszélésre. A Deighton család így működött.

Nem mintha a szülei olyan sokat segítettek volna. Mindazt, amit Jeffersonnál elért, Daphne kizárólag magának köszönhet.

Becsusszant az ebédlőasztal mellett az egyik székre, a szüleivel szemközt, és hanyagul elvette a kancsót, hogy töltsön magának egy pohár jegesteát. Előre tudta, mit fog mondani az anyja.

– Az este visszajött.

Nem kellett bővebben kifejtenie, ki is jött vissza. Jefferson George Alexander Augustus, a három királyi sarj közül a legfiatalabb, és az egyetlen fiú.

– Tudatában vagyok. – Mintha nem állított volna be egy tucat internetes riasztást a herceg nevére, nem figyelte volna a társasági sajtót, hogy a legapróbb részletig tudja, mit csinál éppen Jefferson. Mintha nem ismerné mindenkinél, valószínűleg királyné anyjánál is jobban a herceget.

– Nem mentél ki elé a géphez!

– A visítózó tyúkok mellé? Szó sem lehet róla! Ma este úgymint találkozunk a Királyné-bálon. – Daphne például tüntetően nem volt hajlandó *Jeff*nek nevezni a herceget, mint mindenki más. Nem hangzott királyian.

– Hat hónap – emlékeztette az apja. – Biztos, hogy készen állsz?

– Kénytelen vagyok – válaszolta Daphne mereven. Persze, hogy készen állt.

Az anyja sietve közbeszólt:

– Csak segíteni akarunk, Daphne! A mai este nagyon fontos. Végtére is mindnyájan...

Egy pszichológus feltételezhette volna, hogy Daphne a szüleitől örökölte a becsvágyát, de pontosabb lett volna azt mondani,

hogy ő úgy felnagyította és összesűrítette magában a szülői ambíciókat, mint az üveglencse a napfényt.

Rebecca Deighton felkapaszkodása jóval Daphne születése előtt kezdődött. Becky, ahogy akkortájt hívta magát, tizenkilenc évesen kizárólag a döbbenetes külsejével és a borotvaéles eszével felfegyverkezve távozott nebraskai kis porfészek szülővárosából, alig pár hét alatt munkát szerzett egy topmodellügynökségnél, és az arca hamarosan ott virított a magazinokban és az óriásplakátokon, a fehérnemű-hirdetéseken és autóreklámokon. Amerika odáig volt érte.

Végül Becky átstilizálta magát Rebeccává, és úgy döntött, hogy szerez magának rangot. Miután találkozott Daphne apjával, csupán idő kérdése volt, hogy vikomtessz legyen belőle.

Ha a dolgok a tervek szerint történnek, akkor Daphne hozzámegy Jeffersonhoz, a szülei pedig biztosan feljebb emelkednek a szerény vikomti méltóságnál. Talán báró és báróné lesz belőlük... sőt akár gróf és grófné...

– Csak a legjobbat akarjuk neked – tette hozzá Rebecca a lányát nézve.

Mármint a legjobbat magatoknak – felelte volna a legszívesebben Daphne. – Minden rendben lesz – mondta helyette.

Évek óta tudta, hogy hozzámegy a herceghez. Erre csak ez az egy szó létezett: *tudta*. Nem *remélte*, nem *álmodozott* róla, nem *úgy érezte*, hogy erre a házasságra született. Ezekben a szavakban benne volt a véletlenszerűség, a bizonytalanság.

Kicsi korában szánakozott az iskolatársain, akik rajongtak a királyi családért: másolták a hercegnők ruháit, vagy Jefferson herceg képével tapétázták ki a szekrényüket. Mit értek el vele, hogy ájultok a képe fölött, vagy megjátszották, hogy a herceg a fiújuk? A megjátszás babáknak és bolondoknak való, Daphne pedig egyik sem volt.

Azután nyolcadikban az osztály elkirándult a palotába, és Daphne megértette, hogy a szülei miért ragaszkodnak rögeszmésen főnemesi rangjukhoz: azért, mert az ajtót nyit *ide*.

Miközben megbámulta a palotát és annak összes nagyszerűségét – miközben az osztálytársai arról sutyorognak, milyen csodálatos lehet hercegnőnek lenni –, Daphne arra a meglepő

következtetésre jutott, hogy igazuk van. Csodálatos dolog lehet hercegnőnek lenni. Épp ezért ő a többiektől eltérően igaziból is hercegnővé akart válni.

A kirándulás után elhatározta, hogy randizni fog a herceggel, és ezt is elérte, mint mindent, amit kitűzött maga elé. Felvételizett a St. Ursula magángimnáziumba, ahova felekezettől függetlenül minden lányt felvettek, mivel a királyi család nőtagjai emberemlékezet óta ide jártak. Jefferson nővérei sem voltak kivételek. Mintegy véletlenül a szomszédban volt a Forsythe Akadémia, a fiúiskola, ahova Jefferson került.

Csak természetes, hogy a tanév végére a herceg randira hívta. Jefferson akkor második gimnazista volt, Daphne elsős.

Nem volt mindig könnyű kezelni egy olyan szeles és lobbanékony fiút, mint Jefferson. Ám Daphne épp olyan volt, amilyennek egy hercegnőnek lennie kell: bájos, pallérozott és természetesen gyönyörű. Elbűvölte az amerikai népet és a sajtót. Elnyerte még Jefferson nagyanyjának, a hírhedten rosszmájú anyakirálynénak a tetszését is.

Egészen Jefferson érettségi bankettjéig, amikor minden borzalmasan elromlott. Himari megsérült, Daphne pedig elindult, hogy megkeresse Jefferson – akit ágyban talált egy másik lánnyal.

Valóban a herceg volt; nem lehetett összetéveszteni, ahogy a fény ragyogott a mélybarna haján. Daphne nem kapott levegőt, pontok táncoltak a szeme előtt. Mindazok után, ami történt, azok után, hogy meddig elment...

Visszatántorodott, és elmenekült a szobából, mielőtt megláthatták volna.

Jefferson másnap reggel telefonált. A lány egy pillanatra pánikba esett, hogy a fiú valamiként mindent megtudott – tud arról a szörnyű gonoszságról, amit Daphne művelt. Ehelyett elmakogott egy szakítás szöveget, amit nyilván valamelyik PR-tanácsadója írt. Azt hajtogatta, hogy milyen fiatalok mindketten: Daphne még be sem fejezte a gimnáziumot, ő pedig nem tudja, mit fog csinálni a következő évben. Talán mindkettejüknek jobb, ha némi időt egymástól távol töltenek, de reméli, hogy azért barátok maradhatnak. Daphne ijesztő nyugalommal közölte vele, hogy megérti.

Abban a pillanatban, hogy Jefferson letette, Daphne felhívta Natashát a *Daily News*nál, és leadta neki a szakítás történetét. Rég megtanulta, hogy mindig az első sztori a legfontosabb, mert az adja meg az alaphangot. Így hát gondoskodott róla, hogy Natasha közös elhatározásként tálalja a szakítást, ami mindkettejük szerint így a legjobb.

Legalábbis a cikk finoman erre célzott.

A szakítás óta hat hónap telt el, Jefferson nem tartózkodott a városban, hivatalos országjáráson volt, amit az érettségi tiszteletére megfejtelt egy viharos kalandozással az ikertestvére társaságában. Ez elég sok lehetőséget adott Daphne-nak, hogy végiggondolja a kapcsolatukat – azt, amit mindketten tettek, és hogy ez mennyibe került neki.

Mindazok után, ami történt, és amit tudott, ő továbbra is hercegné akart lenni. Tehát úgy döntött, hogy visszaszerzi Jeffersont.

– Mi csak próbálunk vigyázni rád, Daphne – folytatta Rebecca olyan komolyan, mintha gyászos orvosi diagnózist közölné. – Különösen most...

Daphne tudta, hogy az anyja mire céloz. Most, hogy ő és Jefferson szakítottak, és ismét szabad lett a pálya, lányok falkái üldözték a király fiát. *Hercegvadászok* – így nevezte őket a sajtó. Daphne magában csak *Jefferribancoknak* hívta őket. Várostól függetlenül ugyanazt a kurta szoknyát és égig érő túsarkút viselték, órákat várakoztak a bárokban vagy a szállodák előcsarnokában, reménykedve, hogy egy pillantást vethetnek a fiúra. Jefferson a szokott felületességével vidáman csapongott az élet virágain, mint egy pillangó, miközben a lányok lepkehálóval sompolyogtak utána.

A hercegvadászok nem igazán voltak versenytársak Daphne-nak; még csak nem is játszottak egy ligában. Ennek ellenére valahányszor meglátott egy fényképet, amin ezek a lányok rajzolták körül Jeffersont, akaratlanul elfogta az aggodalom. Olyan *sokan* voltak.

Nem is említve azt a lányt Jefferson ágyában, akárki is volt. Daphne mazochista része kétségbeesetten szeretne volna tudni. Azután az éjszaka után örökké azt várta, mikor áll elő a lány egy mocskos mószeroló sztorival, de semmi sem történt.

A komód fölötti tükörbe nézett, hogy lecsillapodjon.

Tagadhatatlanul gyönyörű volt, az a ritka, lélegzetelállító szépség, amely igazol minden sikert és számos gyarlóságra jelent bocsánatot. Daphne örökölte Rebecca üde arcát, alabástrom bőrét, és főleg a szemét, azt a szikrázó, smaragd szemet, az arany csillámokkal, amelyek kimondatlan titkokat ígértek. Petertől viszont a haját kapta, a réz, a szamóca és a bársonyvirág összes árnyalatában játszó, csaknem derékig érő fejedelmi zuhatagot.

Kissé felvidult, mint mindig, ha a saját ígéretes tükörképét látta.

– Daphne – zökkentette ki az apja a gondolataiból –, történjen bármi, tudhatod, hogy mi melletted állunk. Mindig.

Történjen bármi. Daphne ránézett. Tudná az apja, hogy mit csinált azon az éjszakán?

– Nem lesz semmi baj – ismételte meg. Ennél többet nem volt hajlandó mondani.

Tudta, mire számíthat. Ha a terve nem válik be, akkor másikat kell kieszelnie; ha megcsúszott és elesett, neki mindig előre kellett zuhannia. Nála csakis a fel és az előre létezett.

A szüleinek fogalmuk sem volt, mire képes Daphne – azt sem tudták, mit tett máris a korona utáni hajzában.